

Marita G. Schmitz

O encanto do xemelgo "escuro"

O meu conto de fadas
de chama xemelga
- unha historia real -

O encanto do xemelgo "escuro"

Foi... pouco despois do meu 19 aniversario —tras a ruptura co meu primeiro mozo (unha relación que durara uns dous anos, e con quen de feito planeara mudarme)— que me mudei da casa dos meus pais ao meu primeiro apartamento propio. Quería ser independente e vivir preto do meu lugar de traballo. Sobre todo, simplemente non vía a razón en darlles cartos aos meus pais para o aloxamento e a manutención, algo que se esperaba que comezase a facer de inmediato.

Unhas semanas antes de mudarme, un amigo souben algo chamado "quedada telefónica" na nosa cidade, unha especie de liña de conferencia onde moita xente podía falar entre si simultaneamente. Tiña que probalo.

Foi divertido: todos falaban por riba dos demais. Primeiro, porén, tiven que pensar nun alcume ou nome de usuario, xa que ninguén quería usar o seu nome real. A maioría da xente elixía nomes de animais ou de personaxes de películas.

Foi moi divertido e comezamos a falar de xuntarnos como grupo en persoa. Había varios números de teléfono diferentes aos que podías marcar e, efectivamente, comezaron a formarse

grupos distintos, e eses grupos comezaron a reunirse na vida real. Acordamos un lugar de encontro co que a maioría da xente estaba contenta e logo reunímonos. Naquela primeira reunión, só eramos uns poucos, quizais de 10 a 15 persoas de idades variadas.

Antes de dirixirme a esa primeira reunión, notei unha voz moi agradable que chamaba o meu nome. Cando nos coñecemos, houbo unha sensación inmediata de compenetración: todos nos levabamos moi ben. Foi unha reunión divertida. Agora, xunto cos nomes e as moitas voces, finalmente podíamos poñerlles caras ás persoas que estaban detrás delas. Por suposto, había algunhas persoas que imaxinabamos cun aspecto completamente diferente. Foi moi divertido e todos pasámolo moi ben.

Despois diso, comezamos a reunirnos con máis frecuencia, ás veces para ir patinar sobre xeo, outras veces só para tomar algo e charlar, normalmente no noso lugar de encontro habitual (un bistró ou unha cafetería). Alí estaba —unha e outra vez— aquela voz, que agora tamén chamaba repetidamente o meu nome, só que agora, por suposto, sabía de quen era. E eu uninme a ela, chamando tamén o seu nome.

Convencémonos de verdade dende o principio. Como xa dixen, eu tiña só 19 anos naquel momento, mentres que el xa tiña 25. Non o entendía ben. Éramos coma amigos e, despois de todo, eu acababa de romper co meu primeiro mozo, co que estivera case dous anos. Como xa dixen, eu tamén acababa de mudarme soa e simplemente quería gozar da vida: ir bailar e coñecer xente. Comezar outra relación sería de inmediato era o último que me pasaba pola cabeza. Éramos moi cautelosos o un co outro.

Non obstante, notei que estaba realmente cativado pola miña natureza enérxica e o meu entusiasmo pola vida. E eu, pola miña banda, sentíame atraída pola aventura de todo isto.

Ben, de cando en vez recollíamonos na casa para ir xuntos ao noso lugar de encontro, ou despois acompañábamonos a casa.

Con todo, por algunha razón, el nunca fixo ningún movemento.

As cousas parecían un pouco estrañas con el. Unha vez, durante unha reunión, apoiei o brazo no seu ombreiro de xeito casual... pero non obtiven ningunha reacción a cambio.

Entón, díxenme a min mesma: "Vale, só somos colegas, e iso está ben".

Pero despois, comezaron a xurdir sentimentos de inseguridade: *Quizais non era o suficientemente boa? Quizais non tiña un traballo tan impresionante como el?* Sentíame moi nova e, bueno, demasiado como "unha delas". Quizais non era o seu tipo, ou simplemente non era o suficientemente feminina.

Naquel momento, non pensei moito máis en *por que* sentíamos tanta familiaridade a unha coa outra. Aínda así, escoitar a súa voz ao teléfono sempre me resultaba máxico, incluso magnético.

Asistía ás reunións esporadicamente, sempre que me viña de humor ou sempre que as actividades planificadas parecían divertidas.

Mentres tanto, tamén fixera unha amiga íntima dentro do grupo. A miña amiga e eu íamos a miúdo bailar os fins de semana, ás veces a unha sala de baile, ás veces a unha discoteca. De cando en vez, viña connosco.

Co tempo, as nosas reunións de grupo foron menos frecuentes e comecei a pasar máis tempo coa miña amiga. Tamén íamos ocasionalmente en coche á casa dos seus pais ou dos meus pais a fin de semana e íamos á discoteca local de alí.

Estes encontros continuaron durante un tempo e seguíamos atopándonos de cando en vez.

Alguén lle dixera que tiña un novo mozo e, a partir dese momento, só nos atopamos por casualidade. Nunca houbo oportunidade de ter unha conversa persoal ou privada con el; sempre había outra xente arredor.

Despois fun a un lugar de encontro diferente, usando un número de teléfono diferente. E, efectivamente, atopeime con *el* alí. Cando o vin, as únicas palabras que me viñeron á mente foron: "¡Oh, es ti outra vez!". Si, en realidade ofendínme un pouco porque basicamente me estivera dando a lado con frialdade. Non me decatei, por suposto, de que pensaba que tiña un novo mozo. Nese momento estaba absorto nunha conversa moi íntima con outra moza.

Ben, supoño que *estaba* un pouco celosa despois de todo.

Non obstante, só decateime recentemente, durante o noso último contacto, de que el realmente se decatara disto.

El e eu... xa case nunca nos cruzamos; pasara bastante tempo, polo menos dous ou tres anos, cando nos atopamos por casualidade mentres facíamos a compra durante as nosas pausas para xantar.

Sentínme estraño; en realidade só falamos un pouco, preguntando onde traballaba e vivía a outra persoa estes días.

Creo, porén, que tartamudeei un pouco. Non o sei. Dalgún xeito, estaba absolutamente emocionada de velo de novo. Como só tiñamos unha breve pausa para xantar e ambos estabamos no medio da compra, separámonos bastante rápido, sen intercambiar números de teléfono. Para entón, el vivía noutra parte da cidade e eu xa me mudara ao campo para vivir cun novo mozo. Nese momento só estaba traballando na cidade.

Dalgún xeito, ese encontro non me daba paz. Atopeime pensando nel unha e outra vez. Seguía vendo a súa cara diante dos meus ollos, sorríndome. Dalgún xeito, non me deixaba ir, sentíase case magnético. Que era?

Supoño que foi aproximadamente un ano despois, cando decidín que quería velo de novo despois de todo, aínda que aínda estaba involucrada nesa outra relación. Pero dalgún xeito, a idea de velo de novo atraíame, para ver se había algo máis alí. Tiña curiosidade, e a súa cara sorridente non paraba de brillar diante dos meus ollos, do mesmo xeito que se iluminara ao volverme ver. Mmm, agora estaba decidida a

descubrir dunha vez por todas se realmente había algo entre nós, se había *máis* que amizade.

O único problema era: como ía conseguilo? Case non podía dicirlle ao meu mozo actual: "Só vou saír un pouco para ver a un vello amigo de antano..."

Non obstante, decidín aproveitar a oportunidade despois de todo; unha fin de semana, mentres o meu mozo non estaba na casa, fun en coche ata a súa casa (a 45 minutos en coche).

Entreí no seu apartamento e el mostroume os arredores. "Bo lugar", dixeron. E entón, simplemente *tiña* que saber, como reaccionaría?

Déille un bico nos beizos. Pero todo o que vin nos seus ollos foi medo. Preguntoume se quería quedar, pero non podía entender o medo nos seus ollos; ao mesmo tempo, tiña medo, medo de que xa me descubrisen na casa, de que a xente xa se preguntase onde estaba e de que tería problemas se me quedaba lonxe máis tempo. Ademais, ese vello sentimento resurdiu: podería ser sincero? Era eu o suficientemente boa para el, o suficientemente feminina, o suficientemente atractiva? Exactamente o mesmo sentimento que tiña daquela aflorou dentro de min.

Así que me despedín ás présas. Volvín ao coche e fun directamente para casa.

Díxenme a min mesma: "Non, supoño que despois de todo non hai nada máis aí, e punto".

Máis tarde, uns días ou semanas despois; non recordo exactamente hoxe, escribínlle unha carta. Ao principio, escribín o meu enderezo de remitente, logo volvín riscala. Envieina por correo. E punto.

Uns dous anos despois, casei co mozo co que estaba naquel momento, pero nunca conseguín sacalo da miña cabeza. Unha e outra vez, pregunteime e soñaba esperta: que tería pasado se me quedara ese día? Ben, supoño que nunca o saberei, pensei.

Resultou que estiven con ese mozo, co que casei, durante un total de sete anos. Despois enganoume. Mudeime. Divorciamos.

Despois intentei localizalo de novo, o home coa voz agradable ao teléfono. Pero non tiña o seu número de teléfono actual, e xa nin sequera vivía nese enderezo. Porén, si que puider atopar o número de teléfono dos seus pais na guía.

Penseino un intre e logo o fixen. Chamei á casa dos seus pais.

A súa nai respondeu ao teléfono. Preguntei por el e se me podía dar o seu número de teléfono. Pero ela dixo: "Actualmente está saíndo cunha moza moi celosa". Aconselloume que sería mellor que non intentase contactar con el. Por esa mesma razón, non obtiven o seu número.

Xa non o recordo exactamente, pero creo que deixei o meu propio número de teléfono, pedíndolle que llo pasase para que puidese poñerse en contacto comigo.

Ben, que mágoa; encantárame falar con el dos vellos tempos e de como me atopaba pensando nel unha e outra vez. Simplemente quería saber como estaba e se el sentira o mesmo que eu.

Por desgraza, a miña busca del resultou infrutuosa.

Internet!?! Si, se tal cousa existise naquel entón, quizais o tería atopado.

Tristemente, nunca o atopei por casualidade, nin sabía onde traballaba agora, porque a empresa para a que traballaba daquela xa non existía.

Supoño que iso era todo, entón! "Ben, entón que sexa feliz", dixeran para min mesma.

Entón, uns dous anos despois, coñecín un novo mozo. Mudámonos a vivir xuntos despois dun ano, casamos e estivemos xuntos durante uns dez anos.

Con todo, unha e outra vez, atopeime pensando nel. Imaxinaba como podería ser a vida con el. Estaríamos casados xa? Teríamos fillos xuntos?

Eu sempre quixera fillos, pero o meu marido non.

Case non había intimidade entre nós, quizais por medo a que puidesen ter fillos? Non o sei; non conseguín que me falase diso.

Entón cumprín case os corenta. Finalmente puxen fin ao dilema e empecei a buscar un lugar propio, nalgún lugar preto da cidade.

Famenta de amor. Todo o que recibín foron constantes discusións. Non podía seguir así, e non quería seguir así.

¡Viva! Para entón, xa chegara internet e púxenme a buscalo con dilixencia...

¡BINGO! ¡Atopeino! Atopei un anuncio co seu nome, lugar de traballo e número de teléfono.

Agora a única pregunta quedaba: "¿Debería atreverme a contactar con el ou non?".